

2011. május 15. – húsvét 4. vasárnapja

Téma: Bátorítsuk a hivatásokat a helyi egyházban!

Kedves Testvéreim!

A hivatások 48. világnapját május 15-én, húsvét 4. vasárnapján tartjuk. Ennek kapcsán elmélkedésünk témája: „Bátorítsuk a hivatásokat a helyi egyházban!” Hetven évvel ezelőtt, Tiszteletreméltó XII. Piusz pápa létrehozta a Papi Hivatások Pápai Művét. Ennek nyomán a püspökök számos egyházmegyében hasonló intézményeket hoztak létre, s ezekben papok és világiak egyaránt tevékenykednek. Válasz ez a Jó Pásztor hívására, aki „amikor látta a tömeget, megesett rajta a szíve, mert olyan volt, mint pásztor nélkül a juhok”, és azt mondta: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz” (Mt 9,36–38).

A hivatásbresztés és hivatásgondozás művészetére kiváló példát találunk az evangéliumban, amikor Jézus meghívja tanítványait, hogy kövessék őt, majd szeretettel és figyelemmel neveli, oktatja őket. Különösen figyelemre méltó, hogyan hívta meg Jézus legközvetlenebb munkatársait, hogy hirdessék Isten országát (vö. Lk 10, 9). Mindenekelőtt világos, hogy először is imádkozott értük. Mielőtt meghívta őket, Jézus egyedül töltötte az éjszakát, imádkozott és figyelte az Atya akaratát (vö. Lk 6,12), miközben bensőleg a mindennapi dolgok fölé emelkedett. A tanítványok hivatása éppen abból a bensőséges beszélgetésből fakad, amelyet Jézus folytatott az Atyával. A papi szolgálatra és az Istennek szentelt életre szóló meghívás elsősorban az élő Istennel való szüntelen kapcsolat gyümölcse, valamint annak a kitartó imának az eredménye, amely az „aratás Urához” száll fel a plébániai közösségekben, a keresztyén családokban, a hivatásokért imádkozó csoportokban.

Jézus nyilvános működése kezdetén meghívott néhány halászt, akik munkájukkal voltak elfoglalva a Galileai tó partján: „Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszek benneteket!” (Mt 4,19). Számos „jellel” mutatta meg nekik messiási küldetését. Ezek a jelek tükrözték az emberek iránti szeretetét és az Atya irgalmát. Szavaival és tetteivel tanította őket, hogy készek legyenek folytatni az Ő megváltó művét. Végül, mivel „tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához” (Jn 13,1), rájuk bízta halála és feltámadása emlékének ünneplését, s mielőtt az Égbe emelkedett, elküldte őket az egész világra ezzel a paranccsal: „Menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19).

Amit Jézus felkínál, az felemelő, ugyanakkor elkötelezettséget kér azoktól, akiknek azt mondja: „Kövess engem!”. Arra hívja őket, hogy legyenek az Ő barátai, hallgassák közlő szavát és vele éljenek. Megtanítja nekik, hogyan adják át magukat teljesen Istennek, hogyan terjesszék az Ő országát az evangélium törvénye szerint: „Ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz” (Jn 12,24). Arra hívja őket, hogy lépjenek ki saját akaratuk bezártságából, önmegvalósítási elképzeléseikből, hogy belemerüljenek Isten akaratába, és hagyják, hogy vezesse őket. Olyan testvériség megélésére indítja őket, amely ebből az Isten iránti teljes nyitottságból fakad (vö. Mt 12,49-50), és amely Jézus közösségének megkülönböztető jegyévé válik: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35).

Jézus követése ma is elkötelezettséget kíván. Azt jelenti, hogy megtanuljuk tekintetünket Jézusra szegezni, közelről megismerni Őt, hallgatni szavát a Szentírásban és találkozni vele a szentségekben, megtanuljuk akaratainkat az Övéhez alakítani. Valódi „iskolát” jelent ez mindazok számára, akik az illetékes egyházi hatóság vezetése alatt papi szolgálatra vagy a szerzetesi életre készülnek. Az Úr mindig hív embereket arra – legyenek bármilyen életkorúak is –, hogy osztozzanak küldetésében és szolgálják az Egyházat a papi hivatásban illetve a szerzetességben, és „az Egyháznak kötelessége becsülni, szeretni és őrizni ezt az ajándékot; azaz felelős a papi hivatások ébredéséért és érlelődéséért” (II. János Pál, Pastores dabo vobis, szinódus utáni apostoli buzdítás, 41.) Különösen napjainkban, amikor az Úr hangját látszólag elfojtják „más hangok”, és túl nehéznek tűnik teljes önátadással követni őt, minden keresztény közösségnek és minden hívőnek tudatosan fel kellene vállalnia a hivatásgondozás ügyét. Bátorítani és támogatni kell azokat, akikben világosan megmutatkoznak a papi vagy a szerzetesi hivatás jelei, hogy érezzék az egész közösség szeretetét, amikor igent mondanak Istennek és az Egyháznak. Magam is bátorítom őket, mint ahogy azokat is bátorítottam, akik a szemináriumba lépés mellett döntöttek. Ezt írtam nekik: „Jól választottatok. Az embereknek mindig szükségük lesz Istenre, a technika uralma alatt élő és globalizált világban is. Szükségük lesz Istenre, aki Jézus Krisztusban mutatta meg önmagát, és aki egybegyűjt minket az egyetemes Egyházban, hogy megtanuljuk vele és rajta keresztül, hogy mi az igazi élet, és hogy szem előtt tartsuk illetve hatékonyá tegyük az igaz emberség kritériumait” (Levél a Szeminaristákhoz, 2010.10.18.).

Szükség van rá, hogy minden helyi egyház egyre nagyobb figyelmet fordítson a hivatásgondozásra, arra nevelve a családban, a plébánián, az egyesületekben főleg a fiatalokat és a gyerekeket – ahogy Jézus is tette a tanítványokkal –, hogy igazi és szeretetteljes barátság alakuljon ki bennük az Úrral, melyet a liturgiában és a személyes imádságban ápolnak. Tanulják meg figyelmesen és gyümölcsözően hallgatni Isten igéjét azáltal, hogy egyre jobban megismerik a Szentírást. Értsék meg, hogy Isten akaratának elfogadása nem semmisíti meg és nem rombolja le a személyiséget, hanem lehetővé teszi, hogy felfedezze és megvalósítsa életének legmélyebb értelmét. Éljk meg az önzetlenséget és a testvéri szeretetet a másokkal való kapcsolatokban, mert csak Isten szeretetére megnyílván találjuk meg a valódi örömet és saját vágyaink teljes megvalósulását. „Bátorítani a hivatásokat a helyi egyházban” azt jelenti, hogy megfelelő és figyelmes hivatáspasztoráció révén bátran rámutatunk Krisztus követésének erre az igényes útjára, amely gazdagságánál fogva át tudja járni egész életünket. Különösen hozzátok fordulok, kedves püspök testvéreim. Azért, hogy folytatódjék és terjedjen üdvözítő küldetésetek Krisztusban, „fontos, hogy a lehető legjobban elősegítsük a papi és szerzetesi hivatások számának növekedését, főleg a missziós hivatásokét” (Decr. Christus Dominus, 15). Az Úrnak szüksége van együttműködésetekre, hogy meghívása eljusson azoknak a szívébe, akiket kiválasztott. Gondosan válasszátok meg munkatársaitokat az egyházmegyei hivatásgondozó központba, amely értékes eszköz a hivatáspasztoráció előmozdításában és szervezésében, valamint az imádság terén is, amely azt fenntartja és biztosítja hatékonyságát. Kedves püspök testvérek, az Egyháznak arra a sürgető felhívására is szeretnék emlékeztetni titeket, hogy legyen arányos a papok elosztása a világban. Készségeitek a hivatásokban szegény egyházmegyék felé Isten áldását hozza majd közösségeitekre, és a hívők számára egy olyan papi szolgálatról tesz tanúságot, amely nagylelkűen megnyílik az egész Egyház szükségleteire.

A II. Vatikáni Zsinat kifejezetten emlékeztetett, hogy „az egész keresztény közösség kötelessége, hogy több papi hivatás szülessen, és ennek a feladatnak elsősorban egy teljesen keresztény étellel kell eleget tenni” (Optatum totius, 2). Ezért testvéri és különleges üdvözlémet, valamint bátorítást szeretném küldeni mindazoknak, akik együttműködnek a plébániákon a papokkal. Különösképpen azokhoz fordulok, akik saját maguk is tudnak tenni a hivatásgondozásért: a papokhoz, a családokhoz, a hitoktatókhoz, a munkatársakhoz. A papoktól kérem, hogy tegyenek tanúságot a püspökkel és a paptestvérekkel való egységről, hogy ezáltal biztosítsák az éltető talajt az új, sarjadó papi hivatásoknak. A családokban „a hit, a szeretet és az irgalom lelkülete legyen”

(uo.), segítsék gyermekeiket, hogy nagylelkűen fogadják be a papságra és a szerzetesi életre szóló meghívást. A hitoktatók és a katolikus egyesületek, illetve lelkeségi mozgalmak vezetői, nevelői küldetésük biztos tudatában, próbálják „úgy táplálni a rájuk bízott tizenéveseket, hogy fel tudják ismerni az isteni hivatást és örömmel kövessék azt” (uo.).

Kedves testvéreim! Elkötelezettségetek a hivatások ébresztésében és gondozásában akkor nyeri el teljes értelmét és pasztorális hatékonyságát, amikor az Egyház egységében valósul meg és a közösség szolgálatára irányul. Éppen ezért az egyházi közösség életének minden momentuma – a hitoktatás, a képzési összejövetelek, a liturgikus imádság, a kegyhelyekre történő zarándoklatok – értékes alkalom arra, hogy Isten népében, főleg a gyermekekben és a fiatalokban felébressze az Egyházhoz tartozás tudatát, és a papságra valamint a szerzetességre szóló meghívásra adandó válasz felelősségét, hogy az szabad és tudatos választás legyen.

A hivatásgondozásra való képesség a helyi egyház vitalitásának jellegzetes megnyilvánulása. Kérjük bizalommal és kitartóan Szűz Mária segítségét, hogy az ő példája nyomán, ahogy befogadta az üdvösség isteni tervét, valamint hatékony közbenjárására minden közösségben elterjedhessen a készség, hogy „igent” mondjunk az Úrnak, aki mindig hív új munkásokat aratásába. Ezzel a jókívánssal, szívből adom mindenkire apostoli áldásomat.

Vatikán, 2010. november 15.

XVI. Benedek pápa